

FRANKFORT, den 23. Augustus.

Volgens bericht uit Barcelona, den 16. dezer, aldus aangegeven, dat de baden gebruiken. Bij zijn eerste verschijnen in de zaal, verzamelde zich eene menigte nieuwsgierige badgasten rondom hem en zijne echtgenooten. Overal in Frankrijk, waar men van zijne doorreize in tijds was verwittigd, hebben zich, naar men hoort, vele ingezetenen der steden of dorpen verzameld, om hem bewijzen van hunne hoogachting te geven. Voornamelijk schijnt dit het geval geweest te zijn in de door protestanten bewoonde plaatsen, waar soms geestelijken met de burgers en de schachting met gezangen hem verwelkomden. Te Straatsburg, waar hij in het logement „den Geest“ afstapte, waren in korten tijd duizenden op de naburige bruggen en kaaijen verzameld, die den bekwamen verdediger van 's volks vrijheden met hun gejuich begroetten. 's Avonds om 9 uur zag men drie met bloemenkransen versierde booten met muziek op de rivier voor het logement. Er werden verscheidene stukken gespeeld. De heer Constant kwam bij herhaling op het balkon, en beantwoordde het blij geroep uit de menigte. » Wanneer ik iets nuttigs gedaan heb » zeide hij » zal ik het in 't vervolg nog meer doen, daar ik door de streelende goedkeuring der bevolking van Straatsburg, welke mij onvergetelijk zal wezen, opgewekt ben. Leven de Elzassers! Leve de Elzassische jeugd! Leve de constitutionnele monarchie! Leven de wettige en constitutionnele vrijheden! Leve het charter, het geheele charter! » De overigheid gedroeg zich bij deze voorvallen met groote gematigdheid. Men zag slechts weinige beambten van politie, die zich als toeschouwers onder de menigte verloren. Ook had er geene wanorde plaats. Den volgenden morgen betuigde eene deputatie van 24 Straatsburgers den heer Constant hare hoogachting. Ook van de studerende jeugd kwam eene deputatie om hem te dank te betuigen voor zijne verdediging der Fransche jeugd in de laatste zittingen der kamer van de afgevaardigden. Bij zijn vertrek werd hij door vele personen in rijtuigen en te paard tot Lampertheim begeleid, van waar hij zijne reis naar Baden voortzette.

Van den 25. Augustus.

Berigten uit Konstantinopel, van den 2. dezer, over Odessa ontvangen, melden, dat de Porte niet zonder kommer is over het besluit van Engeland, Frankrijk en Rusland, ten aanzien der Grieksche zaken; doch dat men niettemin geloofde, dat zij het tot het uiterste zou laten komen. Het ultimatum zelve zal, bekrachtigd, niet voor het einde van Augustus door de gezanten der drie hoven kunnen overgegeven worden. Dan zal de Porte nog eenen tijd van dertig dagen hebben om zich te bedenken. Middelerwijl zullen de vloeten der drie mogendheden in den Archipel komen, om de gedane voorstellen te ondersteunen.

PARYS, den 24. Augustus.

In een der dagbladen leest men de volgende bijzonderheden aangaande het bezoek der Amerikaansche wilden te St. Cloud. Zij hebben den Koning in de zaal van Mars hunne opwachting gemaakt. Toen de Koning voorbij ging, naderde hun opperhoofd, met zijne zes reisgezellen, Hoogstendzelve, maakte zijn compliment aan Zijne Majesteit, waarbij hij, volgens den tolk, te kennen gaf, dat zijn grootvader hem belast had, om den grooten Koning van Frankrijk zijne groete te brengen. In het antwoord, hetwelk de Koning hem gaf, beval Z. M. hem de Franschen aan, die in zijn land mogten komen en deed hem verschillende vragen te hunnen opzichte. Het opperhoofd alleen had zijn gezicht rood en wit beschilderd. Hij was gepoederd en droeg in de rechterhand een wit stokje, met linten versierd. Twee van zijn gevolg waren met eene kleine bijl gewapend. — Vervolgens hebben zij hunne opwachting bij Hunne Koninkl. Hoogh. gemaakt, en daarna met den hertog van Luxemburg ontbeten en alle vertrekken bezien.

— De Engelsche minister Huskisson is te Parijs aangekomen en heeft een bezoek bij den minister de Villèle afgelegd.

— Volgens de jongste berigten uit Madrid, van den 17. dezer, heeft de Koning van Spanje den opper-intendant van politie, den heer Recacho, afgezet en naar Ovideo gebannen. De intendant van politie der provincie Madrid heeft een gelijk lot ondergaan; hij is naar Grenada gebannen. De heer Recacho stond aan het hoofd der gematigde partij; met zijnen val, zal willekeur en geweld in Spanje op nieuw ongehinderd het hoofd verheffen. Bij het verlaten van Madrid, om zich in ballingschap te begeven, heeft de heer Recacho levensgevaar geloopt. Een troep Koninklijke vrijwilligers en ander volk had zich verzameld en riep onophoudelijk: *leve de vrijmagnige Koning; sterven de negros (liberalen); sterven Recacho!* Het schijnt, dat de tijding van het sluiten van den vrede tusschen Brazilië en Buenos-Ajres, en de vrees, dat don Pedro nu naar Portugal zal komen, de Spaansche regering bewogen heeft, om zich geheel met de partij der monniken te vereenigen. — Men zegt, dat al de overige Spaansche ministers, behalve de heer Calomarde, die tot de heethoofden behoort, hun ontslag gevraagd hebben.

— Men schrijft het volgende uit Perpignan, den 16. Augustus:

» Voor eenige dagen liep te Barcelona het gerucht, dat de kapitein-generaal van Catalonië, de markies de Campo-Sagrado, dringende bevelen had ontvangen om de noodige maatregelen te nemen, ten einde den opstand der Carlisten te dempen, die dagelijks in Opper-Catalonië toeneemt. Lieden, welke voorgeven in de geheimen van den » Verdeldigen Engel » te zijn ingewijd, zeggen dat er te gelijker tijd andere bevelen waren ontvangen, om de koningsgezinden te sparen en dezelve geen kwaad te doen. Intusschen vernemen wij heden, dat de troepen des Konings, door vier kompagnien versterkt, die te Barcelona ontscheept waren, van Majorka kwamen en door den generaal Manso aangevoerd, eergisteren de Carlisten hebben aangevallen, die, door den hertog van Berga (Bozoms, bijgenaamd Jap dels Estanys) gekommandeerd, zich ophielden bij Sint-Jean de Lagabudessus, eene kleine stad op den linker-oever van de Ter, tusschen Ripoll en Campredon. Het gevecht heeft 7 uren geduurd; de troepen des Konings hebben de overhand behouden; van wederzijden zijn er veel gesneuveld en gekwetst. Het schijnt dat de Carlisten, ofschoon geslagen, aan hunne zaak niet wanhopen; want al de kleine korpsen, die de kusten genaderd waren, hebben bevel ontvangen,

om bij het gros hunner troepen te voegen, en het contingent van Perpignan is gisteren uit die stad vertrokken, met de muzikanten aan het hoofd.

Men had in Barcelona het gerucht verspreid, dat er te Perpignan een koop was gesloten, voor de leverantie van 600 paarden met zadel en selen, en 600 sabels. Dit is niet zoo. Hier is een agent van den hertog van Berga aangekomen, om eene overeenkomst te sluiten tot het leveren van 150 paarden en 150 sabels. De overeenkomst heeft niet kunnen getroffen worden, omdat men verlangde, dat de helft der leverantie, bij het teekenen van den koop zou betaald worden; de agent is daarop vertrokken en heden moet hij terug komen, om een bepaald antwoord te brengen.

— Men verneemt thans, dat de erf-keurvorst van Hessen, met de keurvorstin zijne moeder, en de prinses van Hessen, zijne zuster, in de aanstaande maand October hun verblijf te Philipruhe, bij Hanau, zullen vestigen. Ieder kent de verdeeldheid, die, sedert de aanvaarding der regering van den tegenwoordigen keurvorst, in de keurvorstelijke familie heerscht. Om eens vooral de ergernissen voor te komen, die hieruit reeds zijn ontstaan, zijn de Koningen der Nederlanden en van Prussen, in overeenstemming met den Keizer van Oostenrijk, tusschen beiden gekomen, om eene schikking tot stand te brengen. En, het is ten gevolge van deze tusschenkomst, dat het vorstendom Hanau aan den Erfprins zal overgaan, hetwelk hij zal bezitten onder het Leenheerschap van den keurvorst, zoo als zulks ook reeds onder de voorlaatste regering, in bijna gelijksoortige omstandigheden, heeft plaats gehad.

— Brieven uit Petersburg melden, dat in de bureaux van het ministerie van oorlog en van buitenlandsche zaken groote drukte heerscht. Men spreekt van eene nieuwe verklaring van het Russische kabinet aan de andere groote Europese mogendheden, betrekkelijk de geopende onderhandelingen te Konstantinopel, ten behoeve van Griekenland. Het schijnt buiten twijfel, dat Keizer Nicolaas zijne ernstige ontevredenheid heeft aan den dag gelegd over de gedurige uitvlugten van de Porte, en dat deze monarch, in overeenstemming met den wensch des volks en der geestelijkheid, stellig heeft besloten, een einde te maken aan het bloedvergieten in den Peloponnesus. Men verzekert, dat de laatste brieven, die de graaf van Nesselrode aan den Russischen gezant te Weenen heeft gezonden, in dien geest gesteld waren. De inhoud dezer depeches zal aan het Oostenrijksche kabinet worden medegedeeld, met uitnodiging om nieuwe instructien aan den baron van Ottenfels, keizerlijken internuncius te Konstantinopel, te zenden, ten einde alle pogingen aan te wenden om de Porte te doen begrijpen, dat hare tegenwoordige staatkunde van dien aard is, dat zij gevolgen zou na zich slepen, die zeer nadeelig voor het rijk van de halve maan zouden kunnen zijn.

BRUSSEL, den 23. Augustus.

De gezondheid van H. M. de Koningin neemt dagelijks toe. De ribbebreuk geneest voorspoedig en baart geene ongerustheid meer. Er zal geen bulletin meer uitgegeven worden.

Mengelwerk.

METTERNICH en CANNING,
OF DE STRYD VAN HET RYK DER DUISTERNIS
TEGEN DAT DES LICHTS.

Sedert den val van NAPOLEON hebben zich uit de menigte van onbeduidende staatslieden slechts twee onderscheiden, die Europa, zoo als HOOFD zou zeggen, op hunnen duim deden draaijen. Deze twee zijn METTERNICH en CANNING.

De invloed van den eersten begon reeds vóór den tegenspoed, welke den wereldbestormer in Rusland van de hoogte zijns geluk deden tuimelen. Doch die tegenspoed was het begin van zijne, voor geheel Europa, belangrijke loopbaan. Toen rangschikte zich METTERNICH met alle welgezinden onder de vijanden des aartsgeweldenaars, en waarlijk, de toetreding van Oostenrijk, tot het Grootte Verbond, door hem bewerkt, in weerwil der verzwagering van de huizen van Oostenrijk en Buonaparte, de standvastigheid van Keizer FRANS in de eens ingetredene loopbaan, door METTERNICH bestuurd, verdienen den lof van tijdgenoot en nakomelingschap. Maar NAPOLEON viel, en nu toonde zich de minister zoo als hij was!

Terstond na de overwinning op den dwingeland, werd het Heilige Verbond te Parijs gesloten. Dit was eigenlijk het gevolg der goedhartige voorzigtigheid van ALEXANDER, zoo als een dweepster, mevrouw RUBENER; doch METTERNICH zag dadelijk, welke partij hij van deze inschijn zoo menschlievende en heilige Acte kon trekken. Zij werd nu een middel van verbindtenis der Vorsten tegen de Volken, en van onderdrukking, van alle pogingen, die de laatsten zouden mogen doen, om hunne vrijheid te erlangen of te herwinnen? De onbegrijpelijke dwaasheid der Fransche Liberalen, die in 1815, ten behoeve van den gewzen' tiran, wien zij voor bekeerd hielden, meinedig werden, — de dolle stappen van SAND in Duitschland, van LOUVEL in Frankrijk, werkten METTERNICH'S plan voortreffelijk in de hand. Hij deed nu alle Monarchen gevoelen, dat ook hun leven, zoo wel als hun troon, veeg stond, zoo men niet die verfoeyelijke Revolutionairen, oorzaken van Europa's onheilen, breidelde! De stoutheid van den minister, door het vertrouwen van zoo vele gekroonde hoofden beveiligd, zou men gewis in 1814 of 1815, toen in geheel Europa de vrijheidsgeest nog zoo levendig was, niet voor mogelijk hebben gehouden. Hij deed de Censuur in Duitschland alom invoeren en eene staatkundige inquisitie te Mentz oprigten; in Frankrijk de verkiezingswet afschaffen en door eene geheel oligarchische (slecht aristocratische) vervangen, en alle liberalen en naar de behoeften des tijds berekende instellingen, den bodem inslaan; hij verguisde, door de gewapende knechten van zijnen meester, de vrijheid in Piemont en Napels en deed zulks door Frankrijk in Spanje doen. Dit alles bewerkte hij door congressen, waarin hij zijnen meester verzelde, den goelijken, maar ligtgeloofigen ALEXANDER verschalkte, en de ziel van alles was. Deze congressen, te Aken, Töplitz, Troppau, Laybach en Verona gehouden, klommen telkens in onrustbarend geweld tegen de hei-

ligste regten der volken. Te Verona ging de onbeschaamdheid het verst. Men sprak hier niet alleen het doemvonniss over Spanje, maar ook over Griekenland uit: en de groote Turk heeft onlangs zelf de verborgenheid der ongerechtigheid geopenbaard, dat men hem de hulp der Monarchen tegen de Grieken had aangeboden, maar dat hij die geweigerd had. Zonder deze onberadene trotschheid des Sultans zou men het ijselijke schouwspel gezien hebben, dat op eenen wenk van METTERNICH het edelste en oudste volk van Europa, ten voordeele van MOHAMMED en het snoodste despotismus door Christen soldaten, uit de beschaafde landen, was uitgeroed!

Doch op een oogenblik, dat men de vrijheid van Europa verloren achtte, kwam er een man op het staatstoneel, door de Voorzienigheid verwekt, om dien Achitophelsraad tot schande te maken. In eene vlaag van radeloosheid, wanhoop of wroeging sneed CASTLEREACH, door METTERNICH in alle zijne ontwerpen medegesleept, en die Engeland ten minste werkeloos hield, zich met een scheermes den hals af. Nu werd CANNING reeds door het volk geliefd; als redenaar, als vertegenwoordiger, als staatsman geacht, in het Engelsche ministerie geplaatst. Reeds vroeger had hij dien post bekleed, en ook NAPOLEON bestreden, doch daarbij op verre na niet dien gunstigen uitslag gehad, noch de populariteit gewonnen, die METTERNICH in 1813 en 1814 was ten deele geworden. De felle bombardering van Kopenhagen, die door lieden van alle partijen werd afgekeurd, en de nootlottige onderneming naar Zeeland, waren beide maatregelen onder zijn ministerie genomen. Doch de edele man zag weldra zelf, dat hij een verkeerd weg bewandelde, na een tweegevecht met CASTLEREACH, nam hij zijn ontslag (1809) om eerst dertien jaren later, onder geheel andere omstandigheden, weder het roer van staat in handen te nemen.

De oorlog, dien Frankrijk op het punt stond, tegen Spanje te voeren, kon misschien door Engeland niet geweerd worden. Men moet ook bedenken, dat CANNING niet het eenige lid van het ministerie was, dat hij meer dan eenen andersdenkenden ambtgenoot had, en dus niet alles kon doen wat hij wilde. Langzamerhand nogtans groeide zijn invloed, door de gunst van het Britsche publiek magtig geschraagd, gedragen op de handen der gemeente, waagde hij het, de nieuwe Americaansche gemeenebesten vrij te verklaren, en daardoor aan de zaak der vrijheid een' nog gewigtiger dienst te bewijzen, dan hij door den inval in Spanje had naadeel geleden. Vervolgens zond hij WELLINGTON naar Rusland, om voorafgaande schikkingen te beramen, ten behoeve der Grieken. Want dit heldenvolk, onder CASTLEREACH's bestuur door niemand meer dan door den Engelschman MAITLAND benadeeld en gefolterd, werd door CANNING eerst onder de hand beschermd, begunstigd, door Britten straffeloos ondersteund, en genoot weldra ook den openlijken bijstand diër mogendheid. Eerst echter wilde CANNING Portugal beschermen. In hoe verre de nieuwe staatsregeling van dat rijk, in Brazilië ontworpen, het werk der Britsche staatkunde is, zullen wij daar laten, genoeg! toen Spanje, misschien met de geheime toestemming van Frankrijk, in Portugal de inquisitie, het despotismus en het monnikenbestuur dreigde te herstellen, toen sprong Engeland, door CANNING geleid, voor de staatsregeling in de bres, stuitte den Spanjaard, hield den Franschman in ontzag, en dwong beiden, Portugal in rust te laten. — CANNING's voltooide zijn werk door de overeenkomst ten behoeve van Griekenland, met Rusland en Frankrijk gesloten, die hij misschien reeds in 1823 op het oog had, toen hij den vrede met Frankrijk en Rusland, zelfs ten koste der vrijheid van Spanje, bewaarde. Had de Hemel hem nog eenige jaren gespaard, zou hij misschien door de bevestigde vrijheid der Nieuwe Wereld, de erkende onafhankelijkheid van Griekenland, en de constitutie van Portugal gehandhaafd en welligt in Spanje hersteld, zijn werk bekroond gezien hebben. Dit mogt den grooten man niet gebeuren. De Voorzienigheid riep hem af van het toneel dezer wereld, waar METTERNICH nog leeft, — leeft en zich misschien over den dood van zijn tegenstrever, van den beschermer der vrijheid over 't wereldrond, verheugt, — doch zich niet lang lang zal verheugen. Het staatkundige stelsel van CANNING is niet met hem ten grave gedaald. Zijne vrienden, ambtgenooten en vertrouwelingen leven, om het te doen zeevieren. De Koning schenkt hen zijn vertrouwen. METTERNICH is niet meer de alvermogende staatsdienaar van 1822. Hij overleeft zijne magt, en lijdt misschien, bij de verplichting om een goed gelaat te toonen, grievende smart in zijn binnenste, dat hem de Grieksche oproermakers zullen ontsnappen. Vergeefs nieuwe kabalen met Frankrijk ten voordeele, van den Portugeeschen Prins MICHEL gesmeed! Engeland zal die swegen te sninken: en het werk van den edelen CANNING zal voortgezet worden, en eindelijk zeevieren, zoo waar als het Rijk der logen, der duisternis en der boosheid niet bestaan kan tegen het Rijk van waarheid, vrijheid en deugd!

PROVINCIALISMUS.

Niet alleen in de vergadering der Staten-Generaal (waarom niet algemeene Staten?), maar ook in dagbladen en tijdschriften, hebben zich onlangs verscheiden stemmen verheven, tegen het provincialismus. En het schijnt min of meer in de mode gekomen te zijn, om uit den hooft en met wegwerpenden toon, met dat woord hen te beantwoorden, die, onder anderen, het instellen van provinciale Hoven verdedigen. Een heir van processen, onkundige registers, onervaren pleitbezorgers, onwettige vonnissen, eene uiteenlopende en afwijkende rechtspraak zal, zegt men, daarvan het gevolg wezen. En waaraan hebben wij al die kwalen te danken? Aan het verschrikkelijk provincialismus! — Ik wil mij met de vraag over de doelmatigheid en grondwettigheid der provinciale Hoven niet inlaten, maar alleen eens vragen of dat provincialismus in 't algemeen dan wel zoo verschrikkelijk is als men het afachteldert? Dat die schildering natuurlijk reeds eene donkere, en wel wat al te donkere tint moet verkrijgen, laat zich reeds ligtelijk opmaken; wanneer men slechts nagaat, wie het zijn die dat monster zoo afteekenen? Zij namelijk die er belang bij hebben om het zwart te maken. Want tegen het provincialismus staat de centralisatie over; dat is, zij die het provincialismus bestrijden, willen daarentegen, dat men alles zoo veel mogelijk in één middelpunt vereenige, en dat van daar alle stralen zullen moeten uitloopen, die de geheele oppervlakte van den cirkel tot aan den buitensten omtrek zullen moeten verlichten en verwarmen; dat, zeggen zij, geeft kracht, eenheid en gelijkvormigheid! Wanneer men dit in 't oog houdt laat het zich ligtelijk begrijpen, dat zij, die in dat middelpunt geplaatst zijn, van waar dan al die lichtstralen zouden moeten uitgaan, kwalijk vrede kunnen houden met diegenen, die het nut van één zulk groot brandpunt, van waar alles zoude uitgaan en tot hetwelk alles zoude moeten terugkeeren, niet inzien: laat het zich ligtelijk begrijpen, dat men in 's Hage of Brussel, — die beide respectivelijk dat middelpunt wel zouden willen uitmaken — geweldig tegen dat provincialismus moet hebben, of met andere woorden tegen hen, die begrijpen dat alle licht en warmte niet in één punt vergaderd, maar over de geheele oppervlakte verspreid is. De schildering van het provincialismus, door die lieden uit het middelpunt ontworpen, is dus noodzakelijk bevooroordeeld, en hunne opgave der voordeelen eener centralisatie overdreven. Laat het waar zijn, en wij geven het gaarne toe, dat de gewestelijke geest, wanneer daardoor eene minachting, eene zekere vijandschap van het eene gewest omtrent het andere wordt verstaan, ten hoogste laak-

baar is; laat het waar zijn, en wij erkennen het gaarne, dat het nuttig; ja noodzakelijk is, dat de klem en kracht van bestuur zich in één punt vereenige, moet daarom alles van daar uitgaan, zich daar vereenigen?

Is het licht, 'twelk van daar in de provincien wordt aangebragt of toegezonden, dan altijd zoo geheel helder, zoo oneindig veel klaarder dan men het in de provincien had kunnen vinden? Zoodanig dat alles, wat zich hier en daar provinciaals opdoet of vertoont, 't geen niet van dit ééne punt is uitgegaan, of daarop wordt teruggebragt, moet worden veroordeeld en geweerd? Dit vermeen en wij te moeten betwijfelen. Wij gelooven integendeel, dat het provincialismus, de provincie-geest in ons land zijne groote voordeelen gehad heeft en nog heeft, wanneer men dien beschouwt als een naijver tusschen de gewesten onderling, om elk in den zijnen uittemunten door nuttige instellingen en ondernemingen, door beoefening van kunsten en wetenschappen, door beschaving en bevordering van alles, wat tot vermeerdering van het maatschappelijk heil dienstig is, in plaats dat dit alles op een punt geschiedt, of van ééne plaats uitgaat. Uit dit oogpunt beschouwd, meenen wij, dat men daaraan moet toeschrijven, dat, meer dan in eenig ander land, over geheel ons rijk algemeene kennis verspreid, algemeene voortgang in beschaving zichtbaar, en het eene gewest daarin bij het andere niet geheel achterlijk is; dat over geheel ons land overal instellingen, tot bevordering der wetenschappen, tot bereiking van algemeen nuttige of weldadige doeleinden verspreid zijn en bloeijen, dat over geheel ons land de kunsten worden beschermd, geëerd en aangemoedigd; dat niet op één punt al het licht en op alle andere duisternis heerscht; wij meenen, dat men daaraan moet toeschrijven, dat wij tot nog toe bewaard zijn gebleven voor 't zulk eene groote hoofdstad, gelijk Parijs en Londen, die de beste krachten ersappen uit het gansche land opzuigen, waar alle instellingen tot aanleering en beoefening van wetenschappen, van kunsten, van weldadigheid, van nijverheid zich in één punt vereenigen, verwaarts alle uitstekende mannen des geheelen lands zich begeven en moeten begeven, om hunne talenten te ontwikkelen, en waarvan het gevolg is, dat zij zich daar onder de menigte verliezen, terwijl het overige des lands van hunnen invloed en nuttige werkzaamheden beroofd en in duisternis gedompeld wordt; wij meenen, dat men daaraan moet toeschrijven, dat in ons land geene stad is, waarvan de bewoner het overige des lands met een medelijdend schouder-ophalen, even als de Parijzenaar het geheel overig Frankrijk, la Province kan noemen en daarmede te kennen geven, »wat kan men daarvan verwachten?» Lang reeds heeft men in Frankrijk over dien verderfelijken invloed van Parijs op de provinciën geklaagd, waardoor niets geacht wordt, dan hetgeen in Parijs is, van daar komt, of daar met den stempel van goedkeuring is vereerd, en om dien uitsluitenden invloed eenigzins te keer te gaan, heeft men Lyon ook reeds voorleden jaar een aanvang gemaakt door het oprigten eener academie van wetenschappen, onder den naam, geloof ik, van academie provinciale. Bij ons heeft en behoude dan iedere provincie hare aan haar eigene voordeelen, hare instellingen, hare voortreffeligheden, waarop zij in de rij harer zusters mag bogen, en die alle te zamen medewerken tot den glans en den roem van Nederland! Die bijzonderheden hangen met taal, met zeden, met gewoonten te zamen, waarom zoude men alle die eigenheden moeten pogent te wischen, eenvormig te maken of te centraliseren? Waaruit derzever botsing naadeel zoude kunnen ontstaan, is de kracht der regering sterk genoeg om dit geheel voor te komen, en dan blijft alleen de poging van elk gewest over, om met alle krachten zijnen bloei, zijnen luister, zijne welvaart, zijnen roem te vermeerderen en te bevorderen, en al die pogingen van alle deelen over het geheele land te zamen genomen, moeten den krachtigsten invloed op den voorspoed en den bloei van het geheel uitoefenen. Het zou niet moeilijk zijn aan te toonen, dat die werkelijk edele en voordeelige naijver tusschen de provinciën, thans in ons rijk bestaat en schoone vruchten in onderscheidene opzigten voortbrengt, en ook reeds vroeger voortgebragt heeft. Jammer zoude het zijn, indien bij ons immer, met den éénhoofdigden regeringsvorm, ook ten koste van het overige des rijks, zulk eens alles verslundende hoofdstad moest ontstaan. Mogen wij door dat provincialismus daarvoor bewaard blijven; moge dit niet worden uitgedoofd en uitgewischt, door de zucht om alles te centraliseren, en door den hoogen toon van hen, die bij alle gelegenheden tegen het provincialismus te veld trekken. Z.

J A C O T O T.

(Vervolg van No. 99.)

Vervolgens gaat de schrijver tot de beschouwing en de beoordeeling van de daadzaken en uitkomsten over, waarop zich de bewonderaars van het algemeene onderwijs voornamelijk beroepen; dus vervolgende: »Ik heb wel eens bewonderaars van den heer JACOTOT, of van deszelfs leerwijs ontmoet, van welke ik de gronden zocht te vernemen, waarop hunne bewondering gevestigd was. Maar nog niemand heb ik gevonden, die zijne beginselen had begrepen, hetwelk zeer natuurlijk is, of die zijne lessen had bijgewoond. Velen zelfs hadden hem nooit gezien en oordeelden slechts van hooren zeggen en op het getuigenis van anderen. Ten laatsten niet meer gezind, om mij tot lieden te verwoegen, wier meening mij niet kon baten, om mijn oordeel te bepalen, besloot ik naar Leuven te gaan, alles met eigen oogen te zien en daadzaken te onderzoeken, welke moeilijk kunnen geloofd worden, en waaromtrent ik op mijnne hoede was, voornamelijk wij dezelve met eene soort van geestdrift rij, die zich zelden met de rede en de waarheid vereenigt, genoemd werden.

Vroeger heeft men (in dit geschrift) vernomen, dat de twee bijeenkomsten, welke ik met den heer JACOTOT had gehad, mij in geen deele voldaan hadden; en dat hij bij mij niet die hoogzaamheid had gevonden, die hem door andere personen was bewezen. Ik twijfelde, ik maakte tegenverpingen, en zonder hem stellig te zeggen, dat de twee voornaamste grondstellingen van zijn leerstelsel mij ongerief en belagchelijk toeschenen, gaf ik hem genoeg te verstaan, dat ik, om overtuigd te worden, meer behoefde dan woorden.

De heer JACOTOT bespaarde een laatste bewijs ter overtuiging, waarvan hij de gelukkige uitwerkingen scheen onderzocht te hebben; en ziende, dat bij mij niet door zijne sophismen en magtspreuken kon verleiden; beproefde hij zulks door de verwonderlijke en ongelooflijke uitkomsten zijner methode aan mij te vertoonen. Toen haalde hij eene portefeuille te voorschijn, inhoudende tusschen de twintig á dertig blaadjes, waarop de eigen gemaakte opstellen zijner leerlingen geschreven waren. Zie daar, zeide hij, dit is door een meisje van slechts zes jaren oud vervaardigd, terwijl hij mij eene gedachte voorlas, welke onder die van PASCAL niet kwalijk zoude gepast hebben. — Deze volzin is het werk van een kind van acht jaren, terwijl ik iets van LA BRUYÈRE of van LA ROCHEFOUCAULT meende te hooren. — Zie hier, wat nog sterker is, zeide hij; een kleine jongen van zeven jaren, na slechts drie maanden mijne lessen te hebben bijgewoond, heeft voor de vuist een opstel van eene halve bladzijde, over een aan hem opgegeven woord, gemaakt; en in der daad, men kon ten minste verwonderd zijn: BOSSUET en FENELON zouden het niet beter hebben kunnen doen. Toen er een twintigtal dergelijke meesterstukken gelezen waren, verzocht ik de kleine wonderkinderen, die zulke schoone dingen gezegd hadden, te mogen zien. Maar ongelukkig was een van de kleine jongens ziek; — een ander bevond zich buiten; — een derde was

niet te *Leuven* enz. Wat het kleine meisje betrof; hare ouders waren er niet op gesteld, om haar als een aap op de kermis te vertoonen; — zoo dat ik het moest opgeven, om deze kinderen te ondervragen en zelfs om hen te zien.

Er waren een twintigtal leerlingen aanwezig, van welke de oudste omtrent achttien en de jongste acht of negen jaren, zal gehad hebben.

De eerste tijd van het onderwijs wordt besteed om hen eenige volzinnen uit den *Telemachus* en het *Epitome historicae sacrae* te doen herhalen. Want deze beide boeken dienen tot aanvangspunten om de Fransche en Latijnsche talen te leeren, terwijl, volgens den heer *JACOTOT*, om te kunnen denken en schrijven als de beste schrijvers, niet meer gevorderd wordt, dan deze boeken goed van buiten te kennen. Ik bemerkte intusschen reeds, dat die gelijke mate van verstandelijken aanleg, (de vooronderstelling, waarvan een der hoofdbeginselen van het algemeene onderwijs [gelijk de heer *JACOTOT* het zijne noemt] uitmaakt,) niet onder deszelfs leerlingen bestond. Want, terwijl eenige derzelve vlot genoeg opzeiden, wat men hun daags te voren had opgegeven, konden weder anderen geen vier woorden achtereen uitbrengen.

Dit eerste gedeelte van het schoblonderwijs geëindigd zijnde, vervolgde *JACOTOT* met eenige oefeningen in de Latijnsche taal. In de onmogelijkheid verkeerende, om mij de woorden, die dit onderwijs ten onderwerp hadden, te herinneren, en nog minder de daarover gegevene verklaring, waarvan ik niet meer, dan zijne arde kinderen begreep, — zal ik eene plaats uit het werk van den heer *JACOTOT*, over de vreemde talenten volgen, welke een genoegzaam denkbeeld van deze oefeningen zal geven:

Ik breng mij voor den geest *cogit, cogit, cogit, cogit*; ik zie een *a* die *e* wordt, welke vervolgens verdwijnt; ik bemerk een *g*, die in *c* verandert; ik houd eene *i* in gedachten, die zich somtijds in deze verzameling van woorden voegt. In *eduxit* en in *duco* vind ik alles wat ik noodig heb, om mij de *x* te verklaren, die de plaats van *c* vervangt. — Ik verrijk mij iederen dag, zonder mijn *epitome* te verlaten; ik leer er uit dat *sc* somtijds beteekent *worden*, *notescit*; dat *ac* het denkbeeld van gewoonte voorstelt, *mendaces*; *os* vol, *venosa* enz. enz."

Nadat hiermede reeds anderhalf uur verloopen was, en ik nog niets gezien had, nam de heer *JACOTOT* een *Horatius*, en liet door drie of vier van zijne oudste leerlingen eenige versen daaruit vertalen. Laat ons, zeide hij, eene plaats kiezen, zoo als het *toeval* die aanwijst. Maar het *toeval* viel altijd op bladzijden, die met een klein vouwje gemerkt waren, of die duidelijk deden blijken, dat de vingers aldaar zeer dikwijls vertoefd hadden. Ik voorzag reeds, dat de leerlingen, om zuiver en zelfs sierlijk te vertalen, slechts een geheugen van vier en twintig uren noodig hadden; waarin ik mij niet bedroeg. Ik zag alles en sprak niets, met eenig ongeduld het oogmerk te gemoeft ziende, dat ik de leerlingen zelve zou kunnen ondervragen. De heer *JACOTOT* koos de vijf verst gevorderden, tusschen de tien en achttien jaren oud, van welken er twee of drie, gedurende verscheidene jaren, volgens zijne leerwijze onderwezen waren, tot dit onderzoek uit; terwijl hij de overige naar huis liet gaan. Deze jongelingen hadden zoo even verscheidene plaatsen uit *Horatius*, zoo als het *toeval* die had aangewezen, met eene sierlijkheid en keur van uitdrukking vertaald, die er mij niet aan deden twifelen, dat ik volkomen gevormde schrijvers voor oogen had.

De leerlingen gereed zijnde, verzocht ik hun een schriftelijk opstel over het woord *Potestas* in het Latijn te maken en mij hetzelfde te vertoonen. Na verloop van een kwartier nuus werden mij de vijf antwoorden overhandigd, die mij gemakkelijk deden opmerken, dat vier derzelve uit de *epitome historicae sacrae* waren afgeschreven. Het vijfde bestond slechts ten naastebij uit vijf regels, waarin het woord *potestas* vier malen herhaald werd, terwijl er niet meer dan tien verschillende woorden in voorkwamen.

Een weinig te leif gesteld, hoopte ik betere uitkomsten in het maken van Fransche opstellen te zullen zien, voor welke ik het woord *friend-schap* als onderwerp opgaf. Men ziet, dat ik hen niet verlegen zocht te maken. Mij herinnerende, dat de vermaarde *porte-feuille* van *JACOTOT* rijk was in zedekundige en wijsgeerige gedachten, wilde ik in den kring van deze denkbeelden blijven, die zulke kleine meesterstukken hadden voortgebracht."

Na de verkregene antwoorden of opstellen (die door de vertaling het het eigenaardige zouden verliezen) woordelijk vermeld te hebben; vervolgde de *S.* » Ik onthoud mij hier van alle aanmerking. Die geve mijner lezers die dit mijn geschrift zonder vooringenomenheid gelezen hebben, zullen die wel zelve kunnen maken, en ook in staat zijn, om na te gaan, welke de mijne waren, toen ik deze antwoorden had doorgelezen. Gelijk ik, gedurende de twee vorige dagen, toen ik met den heer *JACOTOT* gesproken had, door de leerwijze over de resultaten had kunnen oordeelen; — zoo was het mij nu nog gemakkelijker, toen ik zijne leerlingen onderzocht, om door de resultaten over de leerwijze te oordeelen: — Nu was mijn gevoelen gevestigd, waarvan ik echter niets liet blijken; en om *JACOTOT* te bedanken voor eene hulpvaardigheid, die hij vergenoeg voor mijne nieuwsgierigheid had uitgestrekt en zelfs veel te ver voor de belangen van zijn stelsel van onderwijs, wilde ik aan diegenen zijner leerlingen, die mij het verst gevorderd was voorgekomen, een compliment maken, door hem te verzoeken van het volgende latijnsche vers voor mij te vertalen:

Di tibi dent annos, de te nam caetera sumes.

De arme jongen, die *Horatius* op het eerste gezicht overzette, heet toonde zich zoodanig verlegen, om eenen volzin, welke een der minste leerlingen van het atheneum te *Brussel*, gemakkelijk zoude verstaan, te vertalen, dat ik op het punt stond, om hem daarvan de moeite te besparen, indien *JACOTOT*, die zeker meer door de aarzeling van zijnen leerling, dan ik leed, zich niet gehaast had om mij voor te komen.

Waar zijn dan de resultaten, waarvan zoo vele menschen spreken, zonder dezelve te kennen, en die sommigen zonder nadenken, en zonder te onderzoeken, of dezelve mogelijk zijn, voor waarheid aannemen? waar vindt men, sedert den tijd van omtrent tien jaren, dat de heer *JACOTOT* zijn onderwijs heeft begonnen, en dat vele andere scholen, die zijne leerwijze hebben aangenomen, onder zijn opzicht zijn geopend, — de menschen, die door dezelve gevormd zijn? Men zoude aan alle oorden kinderen moeten aantreffen, die denken en schrijven zoo als de beste Fransche schrijvers. En dat men er mij slechts een enkel toone! Ik zie te *Brussel* wel onderwezene jongelingen, die het koninklijk atheneum of de natuurlijke akademien verlaten hebben, doch van welke er geen zich beroemt een kweekeling van den heer *JACOTOT* te zijn. Zou hij, terwijl hij geleerden gevormd had, slechts ondankbaren gemaakt hebben!

Welk besluit moet men daaruit trekken? Geen ander dan, hetwelk ik na drie dagen onderzoek heb opgemaakt, en hierop nederkomt:

De methode (de leerwijze) van het algemeene onderwijs is valsch en duister in hare beginselen, belachelijk in hare hulpmiddelen, en gevaarlijk in hare resultaten, wijl zij geen ander gevolg kan hebben, dan het oordeel en het verstand der kinderen werkeloos te laten, door hen te gewennen van alleen het geheugen te gebruiken, en slechts de gedachten van anderen te volgen.

(Het vervolg hierna.)

ARNHEM, den 25. Augustus.

Gisteren is de geboortedag van Z. M. alhier met de gewone plegtigheid gevierd. In de kerken zijn dankzeggingen en gebeden gedaan. 's Middags was er groote parade van het garnizoen. In het openbaar hebben bijzonder de karassiers feest gehouden. 's Avonds werd de menigte door hun vrolijk gejuich en muziek in den omtrek hunner kazerne gelokt. Door het afsteken van vuurwerken werd de levendigheid telkens niet weinig vermeerderd.

GESCHIEDKUNDIGE HERINNERINGEN.

Den 26. Augustus 1652 geraakte Neêrlands onsterfelijke vlootvoogd DE RUITER met den Engelschen Admiraal GEORGE AINSWORTH, die 40 oorlogschepen onder zijn bevel had, slaags en noodzaakte hem, naar *Plymouth* te wijken, waardoor DE RUITER zijne bijhebbende koopvaarders in veilige havens kon geleiden.

Den 26. dito 1798, stierf Paus PIÛS VI. in zijnen kerker te *Valentia*.

Den 27. dito 1816, werd de stad *Algiers* door de vereenigde Engelsche en Hollandsche vloeten, onder bevel van lord EXMOUTH en den vice-admiraal VAN DER CAPELLEN, zoodanig aangetast, dat de stad en haven voor het grootste gedeelte verwoest werden en de vloot der Algerijnen geheel verbrandde, waarvan het gevolg was, dat op den 28. dito — de vrede werd geteekend, onder belofte, dat de Deij voortaan geene krijsgedingen meer tot slaven zou maken en alle christen-slaven, die zich in zijn gebied bevonden, dadelijk in vrijheid moesten gesteld worden, met de teruggave van de sommen van andere mogendheden ontvangen, aan welke laatste voorwaarden terstond werd voldaan.

Den 28. dito 1801, wordt de conventie tusschen ons land en de Fransche republiek gesloten.

ARNHEM, den 28. Augustus.

Het water is hoog in den Rijn aan de Paal:

Den 27 Aug. 1 El 6 Palm 5 Duim; gewassen 5 D. gevallen 0 D
Den 28 dito. 1 El 6 Palm 5 Duim; gewassen 0 D. gevallen 0 D

+ \$ + BURGEMEESTER en WETHOU-
+ + DERS der STAD TIEL zullen, op Dings-
\$ dag den 11. September 1827 en volgende dagen, des
voormiddags ten tien ure en des nademiddags ten drie ure, eerst voor
de Kazerne en daarna in het Lokaal bij de Latijnsche Scholen, doen
verkoopen:

140 MATRASSEN en PEULUWEN.
250 WOLLENDEKENS, ruim 300 BEDDELA-
KENS, 178 STROOZAKKEN en 88 HOUTEN
KRIBBEN, welke alle ten gebruike van het garnizoen dezer Stad
verstrekt hebben, en waaromtrent nadere informatien te bekomen zijn
bij den Agent van Kasernering W. DE BLANK; zullende de-
ze Goederen daags te voren alhier te zien zijn.

Ook zullen alsdan mede verkocht worden ruim honderd LANT-
TARNEN, tot de Verlichting dezer Stad gediend hebbende,
welke op het Stadhuis alhier daags voor de gemelde Verkoopning te zien
zijn, en waaromtrent men zich bij den Stads-Architect nader kan
informereri.

Tiel, den 22. Augustus 1827.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,

C. C. VAN LIDTH DE JEUDE.

Ter Ordonnantie,

H. J. RINK,

Secretaris.

ADVERTENTIE.
HET PLAATSELYK BESTUUR VAN WEHL
is voornemens, om onder nadere approbatie van Hun Edele Groot Acht-
baren de Heeren Gedeputeerde Staten dezer Provincie, op Donderdag den
zesden September eerstkomende, des voormiddags om tien ure, ten
huize van den Kastelein WANDER STOKMAN, in
het Dorp Wehl, publiek en aan den minstaannemende aan te besteden:
Het BOUWEN en VERTAARDIGEN van
eene geheel nieuwe SCHOOL, te Wehl, met alle de
daartoe noodige BOUWMATERIALEN.

Waarvan de Teekening, Bestek en Conditien van heden aan ter Se-
cretarie van gemelde Gemeente ter visie liggen.

Wehl, den 23. Augustus 1827.

Het Hoofd van het Plaatselijk

Bestuur voornoemd,

G. MELCHERS.

+ + + De DYKSTOEL van het ARNHEM-
\$ \$ SCHE en VELPSCHIE BROEK
\$ is voornemens, op Vrijdag den 31. Augustus aanstaande,
des middags ten 12 ure, op het Raadhuis te Arnhem, publiek aan te
besteden, het INVULLEN der beide Docteringen van den
Dijk van de Arnhemsche Sluis tot aan de Scheisprong, het MA-
KEN van een BESLAGWERK tegen een gedeelte van
dezen Dijk, en het LEVEREN van eene kwantiteit GRIND
op denzelven. — Het Bestek hiervan ligt ter lezing op de Secretarie der
Stad Arnhem, bij den Dijkmeester H. AVELINGH te
Velp en aan het Veerhuis te Malburgen; — de aanwijzing van dit
werk zal gedaan worden door den werkbaas H. EYERS, in
de Dusseldorpsche Waagen te Arnhem, woonachtig.

\$ \$ \$ HUISMEESTEREN van St. Catharina-Gast-
\$ huis binnen Arnhem, als daartoe naar behooren geautho-
\$ riseerd, zijn voornemens om aan den meest- en genoeghie-
\$ denden, ten huize van de Weduwe PEPFENHAUSER,
in het Zwijnshoofd, binnen Arnhem, op Vrijdag den 31. Augustus
1827, bij inzet, en op Vrijdag den 14. September daaraanvolgende,
bij toeslag, telkens des avonds ten zes ure, in het openbaar te
verkoopen:

1. Een BOERENERVE, gelegen in Overbetuwe, on-
der Elden, Gemeente Elst, bestaande uit een SCHUUR,
met TUIN, BOOMGAARD, ongeveer dertig Bunders
BOUWLAND en zestien Bunders WEILAND,
aan of nabij elkander gelegen.

Voorts onder Huissen, in de nabijheid der Brouwerij gelegen,
circa twee en een halve Bander BOUWLAND, en ein-
delijk nog onder Rijkerswoerd ongeveer vijf Bunders WEI-
LAND.

Al hetwelk thans in pacht wordt gebruikt door den Landbou-
wer A. SMITS.

2. Een tweede BOERENERVE, allernaast de voor-
gaande gelegen, bestaande uit HUIS, ACHTTE R-
HUIS, SCHUUR, BAKOVEN en HOOI-
BERG met TUIN, BOOMGAARD, ongeveer
dertig Bunders BOUWLAND en vijf Bunders WEI-
LAND, aan of nabij elkander gelegen. — Voorts onder Rij-
kerswoerd nog ongeveer zes Bunders WEILAND.

Al hetwelk thans in pacht gebruikt wordt door W. HOOGVELD.

Welke beide voorschrevene Erven, als een zeer voordeelig geheel uitmakende, ook in eene generale massa zullen geveild worden.

Ter aanwijzing adresseere men zich bij de voornoemde Pachters. Nopens de conditien van verkoop kan men informatie bekomen ten Kantore van den Notaris Mr. G. VAN ECK, in Bakkerstraat, te Arnhem.

† † † De Hoogwelvegebore Heer Mr. Jr. N. W. A. BARRON VAN HUGENPOTH tot AERDT, Practiserend Advokaat en Notaris te Arnhem, zal, in relatie van Exccutair-Testamentair, in den Boedel en Nalatenschap van wijlen de Hoogwelvegebore Jonkvrouwe R. M. VAN DER HEYDEN tot den ENGELBURG, op Maandag den 3. September 1827, en volgende dagen, te beginnen des voormiddags om 9 ure, aan het Sterfhuys, den Huize den Engelenburg, te Brummen, door het Ministerie van den Notaris J. M. DE KRUYFF, aldaar, publiek doen verkoopen:

Alle de door welgemelde Jonkvrouwe nagelaten MEUBILAI-RE GOEDEREN, als: KABINETTEN, SECRETAIRE, CHIFFONNIERE, BUREAU, COMMODES, LATAFELS, zes groote en wel ingerichte BOEKEN-KASTEN, TAFELS, STOELLEN, differente, waaronder groote en wel geconserveerde SPIEGELS, LEDIKANTEN, BEDDEN met TOEBEHOREN, PAARDENHAREN en andere MA-TRASSSEN, onderscheidene VLOERKLEEDEN, HAARDEN en KAGCHELS, PORCELEIN, GLAS- en AARDEWERK, KOPER, TIN en verdere HUISMEUBELN, eene groote, wel onderhouden BRANDSPUIT, met LEDEREN BRANDEMMERS en verder Toebehooren. — Een OVERHAAL-RONTJE, een nieuwe AAK, eene KOETS, eene REISKOETS, een ligt KAPWAGENTJE, geschikt voor een en twee Paarden, een JAGTWAGENTJE en twee BOERENWAGENS, alsmede 5 PAARDEN, waaronder 2 zwarte MERRIEN, oud 5 en 7 jaren, 12 zow-guste als dragtige KOEIJEN en verder allerlei BOUW-, MELK- en KERN-GEREEDSCHAPPEN.

Alles voor een ieder te bezichtigen op Vrijdag en Zaterdag den 31. Augustus en 1. September 1827, des voormiddags van 9 tot 12, en des namiddags van 2 tot 6 uren.

Men zal mede ten spoedigste overgaan tot de Veiling der VASTE GOEDEREN, tot den voormelden Boedel behoorende:

Het, wegens deszelfs uitmuntende ligging, gerenomeerde Oud Adelijk HUIS en GOEDENGELAND, in de Bunder van de Grefbe, is inmiddels met de hand vercoopen. Het is nu te zien, dat zelve te voren door een Toegang-Bijet bij den Notaris DE KRUYFF voornoemd verkrijgbaar, zal hebben voorzien; zullende er iemand, op verzoek, worden mede gegeven, om de geheele Plaats, benevens derzelve extense Wandeldreven, Bouwhoeven en Hertenkamp te kunnen nagaan. — De Hertenzullen bij de plaats geveild worden.

† † † Men zal op Vrijdag den 31. Augustus 1827, bij inzet, en Vrijdag den 14. September daaraanvolgende bij toeslag, telkens des middags ten 12 ure, in het Logement van D. L. DE RIDDER, aan de Grefbe, tusschen Wageningen en Rheenen, door het ministerie van den Notaris L. LIBERT, te Rheenen, residentende, doen veilen en aan de meest- en genoegbiedenden verkoopen:

1. Het BUITENGOED, genaamd GREEBBE-STEIN, staande aan de Grefbe, aan den grooten Straatweg, bestaande uit een aanzienlijk, modern gebouwd HEERENHUIS, voorzien van onderscheidene, meest Behangene en Gestraoode KAMERS, PROVISIE- en MELDENKAMERS, en verdere Gemakken, met het daarbij staande KOETSHUIS en STALLING, BADHUIS en TUINMANSWONING, — groote Engelacht Tuin, beplant met exquisite VRUCHTBOOMEN, en verdere aangename WANDELINGEN, en het MOESLAND over den weg, voorts aan de overzijde van de Grefbe een BOUWMANSCHUUR, met het daarbij staande MOESLAND.

2. Eene BINNENWELDE, de DISTELKAMP genaamd, groot ruim 3 Bunders, gelegen aan de Grefbe, nabij de Grefbe.

3. Het schoon, voor de jagt bijzonder wel, en nabij den Staatweg aan de Grefbe gelegen, LANDGOED HEMMERS-STEIN, bestaande uit een, mede wel doortimmerd, modern HEERENHUIS, voorzien van tien zoo BOVEN als BENEDENKAMERS, eene ZAAL, ONDERHUIS, Domestieken KAMERS, en verdere Gemakken, — een sedert kort geheel uit den grond nieuw opgebouwd KOETSHUIS, STALLING, TUINMANSWONING en verdere Gebouwen, waaronder een KOEPEL, staande op den Berg, aan den Straatweg, welke een schoon en ruim gezicht oplevert, — groote TUNEN, grootendeels omzet met eene kapitale STEENEN-MUUR en beplant met exquisite VRUCHTBOOMEN, BOOMGAARD, aangename WANDELINGEN, LANEN, BOSSCHEN en verdere HOUTGEWAS, beste WEILANDEN, achter het Heeren Huis gelegen, en tot hetzelfde behoorende BOUWLANDEN.

4. Eene BOUW- of PACHTHOEVE, PAPER-KAMP genaamd, met de daarbij staande, nieuw opgebouwde SCHUUR en drie KOORN- of HOOFBERGEN, met de daarbij gelegene en tot dezelve behoorende BOOMGAARD, BOUW- en WEILANDEN, — zijnde met voorschreven Landgoed te zamen groot ruim 66 Bunders.

5. Drie BLOKKEN THIEND, genaamd de Hainenbergthiend, uit landen onder Hemmerstein en Rheenen geboven wordende.

6. Twee ZITBANKEN in de Hervormde Kerk te Rheenen. Zullende de Buitenplaatsen kunnen bezigtigd en bewandeld worden, op den 16., 17., 18., 23., 24., 25., 29. en 30. Augustus 1827, telkens van des voormiddags 10 tot des namiddags 3 ure, mits voorzien zijnde van een permissie bijet, ter bekoming waarvan men zich ten kantore van Mr. H. B. VAN DAALLEN, Notaris te Wageningen, kan verwoegen, alwaar mede nadere informatie ontrent voormelde perceelen te bekomen, de bewijzen van eigendom te zien en de veitconditien te lezen zijn, — terwijl de veitconditien mede in tijds ter lezing zullen liggen ten kantore van voornoemden Notaris LIBERT en in het Logement aan de Grefbe.

§ § § Alle de genen welke iets verschuldigd zijn aan — of te vorderen hebben van den onder beneficie van Inventaris aanvaardden Boedel van wijlen den heer Mr. H. W. VAN MEURS, worden verzocht daarvan betaling en opgave te doen voor den 15. September 1827, ten Kantore van den Notaris Mr. J. B. USGERS te Arnhem.

† † † Door het ministerie van Mr. A. W. DE GRIENT DREUX, openbaar Notaris van en residentende te Warnsveld, zullen op Maandag den 3. September 1827, des namiddags om 3 ure, aan de Herberg de Kappe, onder Warnsveld, worden verkocht: onderscheidene PAARDEN, behoorende aan den Heer Directeur der Stoeterij te Borculo, waaronder welgebouwde APPELSCHIMMELS, Meekelenburgsch Ras, Geengliseerde VOSPARDEN, zow mede fraaie TUIT- en RYPAARDEN, alle welke op den dag der verkoop en daags te voren aan de Kappe ter bezigtiging zullen staan.

† † † Door een onvoorziene toeval wordt UITDE HAND TE KOOP gepresenteerd, eene alleruitmuntendste zes-actua's opgaande SERAPHPIANO, bijna nieuw en zonder het kleinste gebrek, met zes Pedalen, en magetique ronde toon, dezelve is door eenen goeden speler, circa een half jaar gebruikt, is zeer goed geconserveerd, en aan de eigenaar eene groote reis gaat ondernemen, wordt dezelve twee honderd guldens minder aangeboden, als bij kwitantie blijkende betaalde koopprijs. Men adresseere zich ten spoedigste, met gefrankeerde brieven, onder letter Z., bij den drukker dezer, te Arnhem.

OCTROOI VAN UITVINDING.

De Ondergeteekende heeft de eer het geëerd Publiek mede te deelen, dat hij van Z. M. den Koning der Nederlanden concessie bekomē heeft om werktuigkundiglijk te vervaardigen allerhande soorten van zware ineenluitende ZEE DYK-GLOOIJINGSTEENEN en verder AARDEWERK; voldoende de gefabriceerde voorwerpen zoodanig, dat dezelve zich bij een ieder zullen recommanderen. Monsters met de civielste prijzen zullen nader in de voornaamste Steden van ons Rijk verkrijgbaar zijn.

Gend; (Provincie Gelderland) den 25. Augustus 1827.

J. J. CORMAN.

LIKIEUR-STOKERY.

55, G. No. 105, advertant, de Markt, Wijk E. No. 55, de Stokery van LIKIEUREN, welke een ieder gunst en recomandatje en verzekert een prompte en goede bediening.

† † † De Ondergeteekende geeft aan zijn geëerde Stadgenooten kennis, dat hij door gunstige gelegenheid in staat gesteld is, om voor de minst mogelijke prijzen beste kwaliteiten van THEE en CHOCOLAAD te leveren, waartoe hij zich op het gunstigst aanbeveelt.

P. M. BINDERNAGEL,

Bakkerstraat, Lett. D, No. 115.

† † † L. JACOBS, in de Porcelainwinkel, aan de Velperpoort, te Arnhem, heeft dezer dagen wederom ontvangen een fraai Assortiment Engelch AARDEWERK uit de Koninklijke Fabriek van Wed. Gode, bestaande in TAFEL-, THEE- en DESSERT-SERVIESEN; voorts een aanzienlijk Assortiment Fransche PORCELEINEN, bestaande in fraaie Albosten PORCELEIN VASEN met Stulpen en Boutquetten, DEJEUNE- en PRONKKOPPEN, SERVIESEN in differente SORTERINGEN; voorts eene groote partij geslepen KRISTAL- en GLASWERK, bestaande in fraaie GUARNITUREN, ROOMKOMMEN en COMPOTTES, THEE-GUARNITUREN, FLACONS, KAMERKROONEN, MUUR- en HANGLANTAARNS, WYN-, PONS- en BIERGLAZEN, KARAFFEN, BOBECHEN, enz., enz. Dezelve is in staat gesteld deze bovengemelde Goederen tot zeer vernaderde prijzen te kunnen verkoopen.

Ook zijn bij denzelfden te bekomen allerhande soorten van KANTJENEN, LYWATEN, KARAPETTEN, enz., enz. tot zeer civiele prijzen.

AMSTERDAMSCHES STOOMBOT-MAATSCHAPPE

VOOR PASSAGIERS EN KOOPMANSCHAPPEN.

Vaart tusschen Amsterdam en Hamburg.

Binnen de 31 uren.

Het STOOMSCHIP WILLEEM DE VRIES vertrekt van Amsterdam Zaterdag den 1. September 1827, 's morgens ten 5 ure, en van Hamburg Zaterdag den 8. September 1827, 's morgens ten 6 ure.

Partijen Goederen boven de twee Lasten, worden tot gelijke Vrachten als die der Zeilvaartuigen aangenomen.

VOOR PASSAGIERS EN KOOPMANSCHAPPEN.

Vaart tusschen Amsterdam en Londen.

Binnen de 31 uren.

Het STOOMSCHIP DE VRIES vertrekt van Amsterdam Zaterdag den 1. September 1827, 's morgens ten 3 ure, en van Londen Zondag den 9. September 1827, 's morgens ten 6 ure.

De Vracht van Goud en Zilver, voor beide Diensten, met inbegrip der assurantje, is voor partijen boven de f 2000 voor het Zilver $\frac{1}{2}$ en voor het Goud $\frac{1}{2}$ pCt., zonder assurantje $\frac{1}{2}$ pCt., terwijl voor Hamburg mede de Stader Tol onder deze Vracht is berekend.

Effecten onder de f 10,000 $\frac{1}{2}$ pCt. en daarboven $\frac{1}{3}$ pCt.